

Na 't diner werden de salondeuren zachtjes geopend en daar stond een groote denneboom in een stralenkrans van licht. Tante zat al voor de piano en begon te zingen: „Eere zij God”, en allen stemden mee in. 't Eene Kerstlied na 't andere weerklonk en telkens kwamen er meer stemmen bij, want Keetje en Mietje, Jacob en Arie, allen moesten binnenkomen. Tante had Lucie natuurlijk noodig om allen te bedienen en te tracteeren en Jacob de tuinman moest nog een extra deel meenemen voor vrouw en kinderen, terwijl Arie de koetsier den staljongen vergeten had mee te brengen, en hem met Wim nog even ging halen. Zóó vloog de avond om, en dat was 't begin van een week vol van geluk en zegen voor ons tweetal.

Den volgenden morgen wachtte Lucie een bijzondere verrassing. Tante zeide dat zij Lucie's verjaarscadeautje hadden willen bewaren tot zij naar huis ging (Lucie was 31 Dec. jarig) maar nu er zoo'n mooie laag sneeuw was gevallen, gaven zij en Oom 't haar liever nu, en dan konden Vader en Moeder 't ook nog zien. En daar stond het in de huiskamer! Een nieuwe prikslee, precies zoo één als Lucie altijd verlangd had te bezitten!

Wim bood zich dadelijk aan als koetsier, en geen half uur later waren de kinderen in de boschlaantjes verdwenen na een vroolijk afscheid van Vader en Moeder. Eerst bleven zij op „Dennenrust”, maar 's middags mochten zij ook in 't dorp sleeën, en werden al gauw door een troepje kinderen omringd die hen herkenden, en met Lucie blij waren over haar cadeau. Juist wilde Wim hen toonen, hoe prachtig hij sturen kon en een nieuwen wedloop beginnen toen een groote sneeuwbal, nauwkeurig gemikt, in zijn hals terecht kwam, dat zijn oor er van suisde!

Snel keek hij om en zag twee jongens op eenigen afstand staan; het waren Leendert en zijn broertje. In zijn eerste opwelling greep hij al naar een handvol sneeuw om boos terug te mikken, maar... hij bedacht zich.

Wat zou hij ook doen? Vroolijk stapte hij op de jongens toe, en schudde Leendert de hand vóór deze iets kon zeggen. Lachend schudde hij de sneeuw uit zijn kraag, en vroeg toen: „Zeg, maakt je konijn 't goed, mag ik 't eens komen kijken?”

Leendert knikte verbaasd, en vóór hij iets meer kon zeggen, was Wim terug naar de slee om Lucie wat in te fluisteren.

Zij stond op en ging naar Leendert toe. „Wim vraagt of jij me

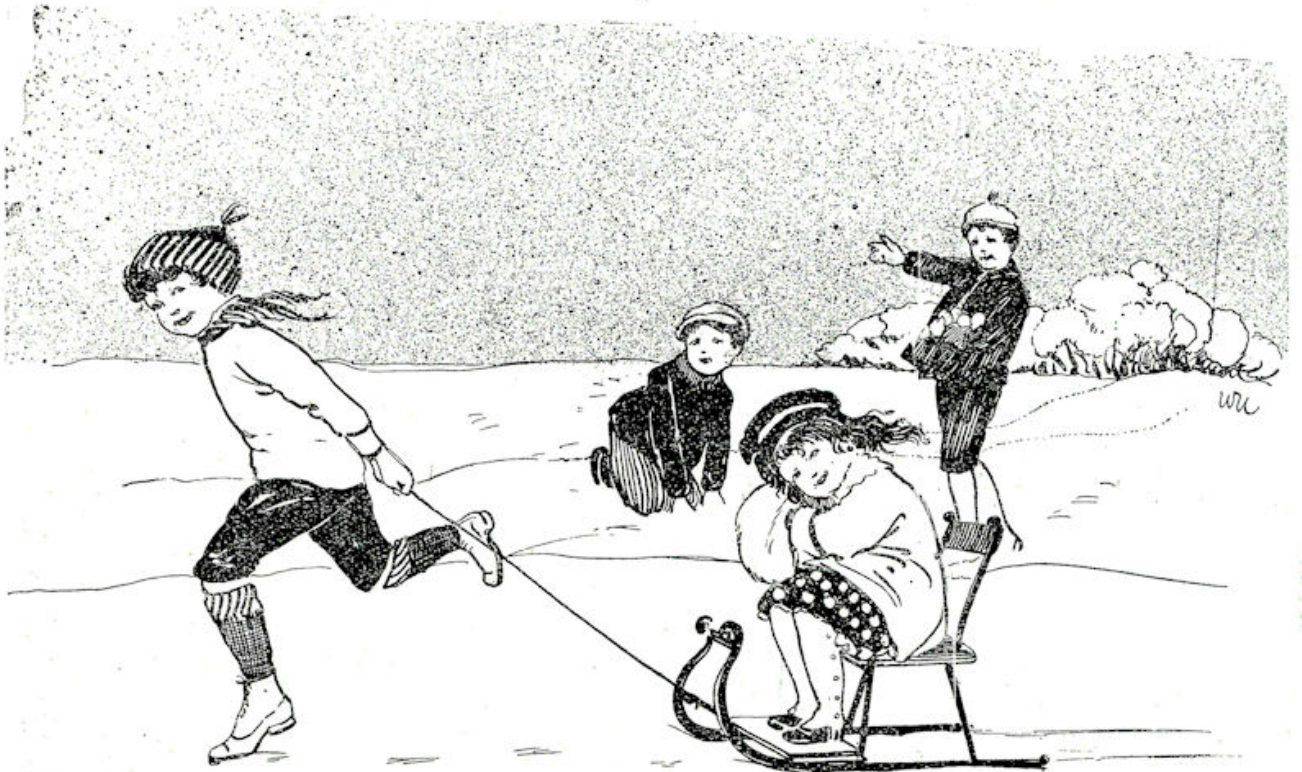
eens wilt sleeën, hij heeft 't al zoo lang gedaan, wil je dat wel?" Leendert knikte weer. Anders was hij niet op z'n mondje gevallen, maar hij vertrouwde de zaak nog niet.

„Nu, kom je dan? Je moet eens zien hoe fijn, en ze glijdt zoo licht en makkelijk, 't is net een kleine arreslee”.

„Hè ja, zei 't broertje, ik wil ook wel eens paard zijn, hoor”.

„Dat is best, samen dan, en Wim als koetsier er achter, dàt zal prachtig gaan”.

Leendert aarzelde nog even. Toen kwam Wim dicht bij hem, en zeide zoo zacht, dat niemand 't kon hooren: „'t was niets aardig

van me, van 't konijnenhok, en 'k hoop dat je 't kunt vergeten, Leen, of kun je dat niet? Eerlijke oogen keken Leendert aan, neen, 't was geen smoesje, echte spijt was er in te lezen. *Vrede* maken dàt wilde Wim. Leendert keek van Wim naar de slee en toen naar Lucie die hem wenkte.

Wat zou 't hàar verdriet doen als hij niet toegaf, en waaròm ook zou hij niet? Wim was toch een aardige jongen, en ieder